

W przypadku inwestycji rzeczowych zazwyczaj nie ma możliwości prostego zabiegu dezynwestycji - może poza szczególnymi przypadkami - ponad ekwiwalentnego w stosunku do poniesionych nakładów odsprzedania obiektu inwestycyjnego. Są to jednak przypadki spektakularne. Częściej spotyka się zjawisko tzw. likwidacji inwestycji rzeczowej, która na ogół nie może zrekompensować poniesionych nakładów i jest implikowana sytuacją przymusową. W przypadku zaś inwestycji finansowych mamy do czynienia z niemal pełną elastycznością umożliwiającą zmianę jej właściciela - jednorazowy akt dezynwestycji okazuje się zwykle prosty do przeprowadzenia i przynosi natychmiastowe skutki finansowe.

Majątek rzeczowy jest eksploatowany w wielu kolejnych cyklach działalności firmy, co w naturalny sposób powoduje jego zużywanie się techniczne czy ekonomiczne. Po pewnym czasie majątek rzeczowy wymaga odtworzenia, o ile firma nie zamierza zaniechać prowadzonej działalności gospodarczej. Majątek finansowy stanowi zasób firmy i nie jest eksploatowany w znaczeniu jego użytkowania. Jego rola polega raczej na biernym oczekiwaniu na wzrost jego wartości rynkowej, by firma w wyniku aktu dezynwestycji mogła pomnożyć poniesione nakłady.

Warto wreszcie nadmienić, iż w obu rodzajach inwestycji przy fundamentalnych kryteriach ich oceny wymienia się efektywność oraz ryzyko. Jednak, o ile przy inwestycjach rzeczowych akcentuje się głównie efektywność i ją się przede wszystkim prognozuje, nie ignorując oczywiście ryzyka, o tyle przy niektórych, (choć nie wszystkich) inwestycjach finansowych, równie silną wagę przykładają się do kryterium efektywności, jak i do kryterium ryzyka, niekiedy nawet traktując je, jako kryterium dominujące. Jeśli ponadto wziąć pod uwagę, że w przypadku inwestycji rzeczowych można spotkać w praktyce inne jeszcze kryteria, jak np. sprawność techniczną, ocena inwestycji finansowych podlega bardziej klarownym, nierozproszonym kryteriom, jednak mimo to jest ona trudna do przeprowadzenia.

Podziału inwestycji finansowych można dokonać przez pryzmat instrumentów, w jakie lokowane są środki finansowe. I tak wyróżnić możemy inwestycje w¹:

- bony skarbowe,
- bony komercyjne,
- bony handlowe,
- certyfikaty depozytowe,
- komercyjne weksle inwestycyjno – terminowe,

¹ Ibidem, s.336.

- obligacje,
- weksle,
- akcje przeznaczone do obrotu.

Pojęcie inwestorów jest łatwiejsze do zdefiniowania niż pojęcie emitentów.

O ile, bowiem pojęcie emisji jest jednoznacznie określone w odniesieniu do papierów wartościowych, o tyle pojęcie inwestowania nie budzi zastrzeżeń także w odniesieniu do rynku instrumentów pochodnych. Inwestorami można nazwać te wszystkie podmioty, które występują na rynkach finansowych bądź, jako nabywcy papierów wartościowych, bądź, jako uczestnicy (nabywcy) kontraktów pochodnych. Bez względu na rodzaj instrumentu finansowego zawsze mamy do czynienia z angażowaniem kapitału w celu osiągnięcia dochodu. Podstawowe grupy inwestorów pokrywają się grupami emitentów. Trzeba jednak podkreślić, że ich rola jest tu inna. Te grupy podmiotów, które zapewniają podaż instrumentów finansowych, odgrywają mniejszą rolę, jako inwestorzy, być może z wyjątkiem instytucji finansowych, które w pewnym sensie z definicji występują w mniej więcej równych proporcjach, jako emitenci oraz inwestorzy².

² J. Czekaj, *Rynki...*, op.cit., s.47.